

החבורה

יו"ל ע"י חבורת האברכים
ספינקא - אשדוד

בין בני החבורה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א ודברי החברים

מעשיך ירחקו..

מפי רבי אשר זיע"א נאמר, כי המניע לכל פעולות האדם הוא - הפחד.

חשש שמא יחסר כסף, מדרבן את האדם לעבוד. פחד מפני שם רע בפי השדכנים, מוביל את הבחור להשכים לשיבתו. אמנם התוצאה של הרגש הוא טוב, אך המעשים נעשים אך ורק לצורך התוצאה, ללא חיבור למעשה עצמו. ואם התוצאה לא תהיה תואמת לרצון, זה יוביל לאכזבה ושברון-לב.

מנגד, מי שחי את חייו על פי כל סיבה וסיבה כהוראה מאת הבורא, הרי שהוא מחובר למה שעשה בחיבור הפנימי ביותר שקיים, משום שכך סובב לו הקב"ה, לא מפני שרצה להשיג דרך כך דבר-מה. לכן אף אם לא תהיה תוצאה הולמת - הוא אינו נשבר מכך. משום שאין זה משנה כלל, המעשה נעשה מתוך הכנעה למסובב הסיבות.

איפה החוזקות שלי?

אמרתו של הרבי מווארקא מפי רבינו שליט"א: כל "הגדול מחבירו" צריך להיזהר מפני הסכנה העצומה האורבת לו - משום ש"יצרו גדול הימנו" - שיתגאה במעשיו ויחוש את עצמו משפיע ומנהיג. לעומת זאת, מי שחש ש"יצרו גדול הימנו", יידע שדווקא שם מתגלה מהות תכליתו בעולם - להכיר את הבורא דווקא במקום הקשה והחשוך הזה, ולשם כך נברא! והרי אין מי שקיבל תפקיד זהה, שאם כך הוא מיותר לחלוטין, לכן במקום זה הוא "גדול מחבירו!"

מטרת הכאבים:

פירוש רש"י בשיר השירים: "משכני אחרך ונרוצה; שמעתי משלוחיך, רמז שאמרת למשכני..". כוונתו - כך על פי ה'ברכת משה' - ששומע היהודי משלוחיו של השם, הלא הם הצדיקים, שכל מעבר וכאב הוא רמז עבורנו, למושכנו אליו להתחמם לאורו ויתברך..

איך מנתקים?

פרעה ידע כי יהודי בכל עת שתרגש עליו מלחמה "נוסף גם הוא.. ונלחם בנו ועלה מן הארץ" - היהודי רק עולה ומתעלה מכל כאב וניסיון. אם כך, כיצד יוכל לשעבדם?

מבאר רש"י את מזימתו: "הבה נתחכמה לו; למושיעם של ישראל."

כאשר ננתק את היהודי מרבו, ואחר כך מחבריו, אזי נוכל לשלוט בו שיראה מציאות ולא סיבה, ולהביס אותו להשתעבד שיעבוד עולם!

עדריות.

בחנות גדולה, עבדו שלושה נערים פוחזי-דעת, שהחליטו על דעת עצמם לערוך ניסוי חברותי מעניין במיוחד.

ראש הלהקה ניגש לעבר אחד העובדים שעמד בפינתו הקבועה לו, ואגב הפטרת 'בוקר טוב' הוסיף: "אוי, מה קרה לך? למה אתה כל-כך חיוור?" העובד לא הבין על מה הרעש, והשיב שהוא מרגיש מצוין. כאן נכנס לפעולה גם השני בחבורה והתייצב לצד רעהו, וצקצק בלשונו: "וואו, אתה ממש נראה גרוע! אתה רוצה אולי כוס תה?" העובד האומלל לא הבין מה רוצים ממנו, אבל החל להרגיש כאב ראש קל, "יכול להיות.. עכשיו שאתה אומר..". השניים מיהרו להתחמק, שלא יראה את חיוכם, והשלישי החליק בטבעיות לחדר, מוחה בידידות: "אוי ואבוי! נראה שהעבודה משפיעה עליך, אתה לבן לחלוטין!" העובד המסכן כשל ממקומו לדלת המשרד, וניגש לאחראי המשמרת להשתחרר לביתו, תוך כדי שהוא מסביר לו על כאביו ומחושיו הרבים.. כך נראה אדם, שהערך העצמי שלו כבול לסביבה ולדעת ה"מה יאמרו".

אך אנו, במתן תורה, קיבלנו את האפשרות להיות אנחנו עצמנו. "אי לאו האי יומא, כמה יוסף איכא בשוקא" - ללא ההליכה לאור הסיבות והיצמדות לרצון הבורא, וללא הכנסת האמוציות והלחצים לתפקודנו, לא היינו אותו 'יוסף'. היינו מתנוודדים בין רצונות הסביבה לבין ערפולי הרגשות.

אך לאחר שקיבלנו את קבלת התורה, שהביאה לנו את החיבור העמוק ביותר לבורא, הרי שאין אנו נתונים ללחצים ציבוריים, ולתנוודות מצבי הרוח. לא משנה היכן אנו וכיצד הרגשתנו, אנו צועדים לאורו ויתברך, ולפי ציוויו אנו פועלים!

מאמר בחבורה מי עובד עבור מי?

דע אַת מקומך!

כך, אם האדם בגישה שהבורא עובד אצלו על מנת לשפר את התנאים ולתת מענה בכל שעות היממה על מה שאינו נראה לו לנכון, הוא אינו מפסיק להתאכזב ולהישבר בכל פעם בה יפגוש את מציאותו האמיתית - מציאות האין. מרמוריו ועצבותו רק יתגברו נוכח הכאבים והמעברים שינסו לעוררו לשים אל ליבו מהיכן כל זה בא. מה שאינו כך מי שמקושר לבורא ויודע את מקומו, שאינו אלא כגרזן ביד החוצב - כפי שהוא בידי הקב"ה - אינו ממהר להישבר, עקב ידיעתו הברורה כי הכל מלמעלה, והכל לטובה! יתרונו הנוסף, שהטיפש אינו משתנה. כל חייו הוא נע על אותו מסלול חיים כפי שהוא היה רוצה לנהל אותו. אך החכם נע בהתאם לסיבות, הוא מתנהג לפי רצון השם, לכן הוא משתנה ומשתבח ללא הרף!

שרש הבעיה.

זאת הייתה טעותם של בני ישראל. הרי ניתן להקשות, כיצד השעבוד כה שבר את גוו של עמנו? הרי מכל כאב אפשר לצמוח, כל מעבר יכול למנף אותנו יותר ממה שנדמה לנו, אם כן איך נפלו למרה שכזו? מסביר המגיד ממעזריטש, על פי הפסוקים: "וְאֵלֹהֵי שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, רְאוּבֵן שָׁמְעוֹן לְיָוֵה וְכוּ" - שממת בני ישראל הגיעה משום שכל אחד התרברב - "ראו! בן אני לפני המקום \ הקב"ה שומע לי \ הבורא מתלווה לכל צעדיי" - כל אחד התגאה וחשב כי הבורא עובד עבורו, וכאן התחיל השעבוד!

יְכַלֵּת הָאָדָם.

"מָה אֲנִי בּוֹרָא אֲפָ אֶתָּה בּוֹרָא" - לאדם יש היכולת לבנות ולייצר, לפעול ולהפעיל, לרגש ולהרגיש. ביכולתו, בדומה לריבון העולם (כביכול), לברוא מושגים ודברים חדשים בעולם, אחרת מאופן בריאתם. ננסה להתבונן מהו הרווח הרוחני לאדם מכך, ומהי התועלת עבור הבורא יתברך?

"השמה בחלקו"

כפי שיודע כל עובד בחברה מצליחה, כל פרץ יצירתיות או כיוון חשיבה חדש ופורץ-דרך שימנף את העסק קדימה, יתגמל אותו בפרסים ובבונוסים שווים, ויקדם את מעמדו מעלה במעלות ההיררכיה. אך, אם ביום מן הימים יחוש אותו עובד מידי בנוח, וינסה לקדם את המפעל לכיוון רחוק מרצונו של בעל הבית, כבר למחרת יקבל שיחת נזיפה ויתחיל להרגיש בהצרת צעדיו. ואם לא יפסיק, ימצא עצמו מודח ממשרתו במהרה..

תְּרִים אֶת הָעֵינִים -

כך בעבודתנו בעולם הזה. הזוהר הקדוש מבאר את הפסוק: "הֶחֱכַם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ", וכי הטיפש עיניו בידי? אלא, שהטיפש בטוח בכוחות עצמו, ומשוכנע שעוצמת זרועותיו מניעה אותו קדימה להצלחה. כל-כולו שקוע בתכנון צעדיו והיקפי מהלכיו. ראשו נמצא רק כדי לתת את ההוראות המתאימות. אך החכם (מלשון שיונק את חיותו מה"חכמה מאין תמצא") נושא עיניו להתבונן מהיכן באה לו ההצלחה או הכישלון. הוא מתבונן מה מעל לראשו, מי מפעיל את הכישרונות והחסרונות - "הלא השם זו".

די פינטע'ל פון ד'חבורה

רצון לחוש, להשיג, ולהבין -

הוא רצון לשלט!

(רבינו שליט"א)

להערות והארות בטל: 0583221530

או במייל: SH0583221530@GMAIL.COM